

Çocukluğundan gelir senin
Çocukça boşluğundan
Dostun olmaz, düşmanın değildir
Korkusundan
Kıvrandır durur kendi karanlığında
Kandırdı sanar seni rüyasız ve yalnız uykusunda
Derdini bilmez, insanı görmez
Elleri kör saymadıkça
El olur çeker gider bir anda
Çıkarı sende kalmadıysa
Susar ezilirken

Taşar kibirinden
Dostu düşmüş kaldırmıyor
Kahkahası kaldırımda
Arkası güzelmiş bırakın madem
Konuşsun arkasından
Sormaz mı gerçek kişi
Aman bozulmasın diye dişi
Sana değmedi bana zehir olan yılanın dişi
İçimde kalmasın çok kışkandım seni

Afetini de hayatını da yazar olmuş başka biri
Sen kendini efendi san, köleler bilmez efendilik
Dostu düşmüş kaldırmıyor
Kahkahası kaldırımda
Sana değmedi bana zehir olan yılanın dişi
İçimde kalmasın çok kışkandım seni
Afetini de hayatını da yazar olmuş başka biri
Sen kendini efendi san, köleler bilmez efendilik